

Příběhy našich sousedů - Scénář k rozhlasové reportáži

Pan Zdeněk Botek - Od války až po život automechanika v komunismu.

Rádi bychom Vám představili pana Zdeňka Botka, kterému je 92 let. Narodil se 13. ledna 1934 v Ostrožské Nové Vsi u Uherského Hradiště do pracovité a skromně žijící rodiny. Jako malý chlapec zažil druhou světovou válku a osvobození. Dodnes si pamatuje příhody z té doby.

Pamětník:

"děcka, kdybyste viděly, když letěly bombardéry"

"to byla plná obloha bombardéru, to si nedovedete vůbec představit"

"Jeden byl sestřelený na Velehradě. Má tam aj pomník"

"a naráz tady začali létat americké dvouplošňáky"

"oni zjistili, že mezi Kostelanama a Nedakonicema je vojenský vlak"

"a to byly krásné dvojplášňáky. A budete se divit, oni létali tak nízko, a včil nám ukazovali abysme ostali ležat. Páč oni jak tam stříleli, kdyby náhodou. A to byli černoši, krásně jich bylo vidět v tom letadle."

Pan Botek vzpomíná i na svého strýce, pana Petříka z Uherského Hradiště. Když nesl balíček do Kunovic, roztrhl se mu papírový sáček a vypadla z něj pistole s náboji. Někdo ho udal a on pak strávil pět let v koncentračním táboře v Dachau.

Pamětník:

"Díky tomu, že byl automechanik, tak to přežil. Tam sa pokazilo auto, jak ho vedli do koncentráka a on ho spravil."

"vozili ho do dílen a on tam spravoval auta."

"Když se blížil konec války"

"zadělal sa sklénka a byl tam čtyři dny schovaný, než Američané došli. Američané ho osvobodili."

Konec války nepřinesl jen pocit vítězství. Pan Botek si pamatuje i násilné chování některých sovětských vojáků vůči místním ženám. Jednu z nich podle jeho vzpomínek vojáci dokonce znásilnili.

Pamětník:

*"když tady nás osvobozovali, tak nás osvobozovala rumunská armáda 00:07:55 – 00:08:04
"chovali sa velice slušně nikomu neublížili, za něma šli rusi to byli ožralci"*

"naproti nás byly děvčice tam obtěžovali děvčice. "

"Když tam šel otec můj, aby to nedělali, tak mu dali pistolu a dovedli ho k nám do světnice."

"A musel odkryt matku, podívat se na ňu. Jestli by se jim hodila. A teprů potom ho pustili zpátky. On si dal potom obušek pod stůl a říkal, který k nám vejde, už od nás nevyjde"

Silnou vzpomínkou pana Botka je ztráta kamaráda Antonína Vodárka z Ostrožské Nové Vsi, se kterým jako děti chodili k troskám sestřelených letadel na nádraží a sbírali z nich součástky

Pamětník:

"Okolo to chodili a hlédali to dva ruští vojáci a my jako kluci jsme dycky viděli jak oni zašli, tak my jsme tam vlézli a v těch trupech jsme si vymontovávali přístroje"

"No jedně nás tam přichytlí a my jsme letěli a oni střílali do vrchu a my jsme tým utékli a tento Vodárek utékal směrem k lázním a ten ruský voják ho tam doběhl a tam ho před týma lázněma zastřelil."

Taky vzpomíná, jak s kamarády chodili i na statek Radošov u Veselí nad Moravou, kde ve studni zůstaly po válce zbraně a výbušniny. Ty si schovávali doma a některé nosili dokonce i do školy.

Pamětník:

"My jsme do té studně vlézli a my jsme si nabrali a šli jsme z tama a měli jsme všecí zbraně"

"děcka my jsme byli tak hlupí a nebezpeční"

"všade byly miny a potom byly označené, vždycky tam byla tyčka a nějaký praporek, takže to sa nedalo chodit, tak jak dneska chodíte všady"

"to byla taková doba"

Také nám vyprávěl o tom, jak po odchodu německých důstojníků zachránil německého ovčáka.

Pamětník:

"Ten pes byl strašně hladný"

"ty němci jeli v takovém kočáru s konima, ohlédali sa a psa nebylo, volali, ale on ho nečul byl u mě ve chlévě, vrátili sa a psa nenašli a tak ten pes zostal mně, to byl vycvičený pes, ten dovedl bránit"

"já jsem si ho nazval Arga, jak mu říkali němci to nevím"

Pan Botek se vyučil automechanikem. Na vojně se vypracoval na instruktora vojenské autoškoly a později jako řidič autobusu procestoval téměř celou Evropu.

Díky svým technickým zlepšovákům se podíval i do Kanady, kam se chtěl s rodinou přestěhovat po ruské okupaci v roce 1968. Kvůli vážnému onemocnění syna ale z emigrace nakonec sešlo a celý život zůstali v Ostrožské Nove Vsi.

A VZKAZ MLADÝM LIDEM?

Pamětník:

"aby si vážili teho, jak sa maju dneska, páč tak sme sa mi nikdy neměli a nikdy sa mezi sebou nehádajte, nepomluvajte nikoho, dycky bud'te k sobě kamarádští, to sa vám dycky vyplatí"